

COORDONATORI: Director Prof. CARMEN BUICAN
Prof. MARIA-CRISTINA RĂDUȚĂ

GÂNDURILE COPILĂRIEI

**AUXILIAR DIDACTIC PENTRU ORELE DE LIMBA ROMÂNĂ, EDUCAȚIE
PLASTICĂ ȘI ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE**

COLABORATORI: PROF. ȚUȚUIANU EUGENIA

INV. NEACȘU MARIANA

INV. STAN FLORENȚA

INV. MARINESCU MARIOARA

FOTOGRAFII: PROF. POPESCU GEORGETA

PROF. CIOBANU ELENA-CRISTINA

COPERTA I: TOMA GABRIELA- Clasa a VIII-a A

COPERTA IV: APOSTOL DIANA- MARIA- Clasa a VI-a B

**MATERIALELE PREZENTATE SUNT REZULTATUL MUNCII
ELEVILOR DIN ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 BUCUREȘTI,
PREMIAȚI LA DIFERITE CONCURSURI INTERNAȚIONALE,
NAȚIONALE, INTERJUDEȚENE ȘI MUNICIPALE**

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Stelele nu sunt niciodată prea sus atunci când omul vrea să le atingă cu mâna. Important e să crezi, să speri, să iubești, să te bucuri de ceea ce ai, de tot ceea ce Dumnezeu a hărăzit pentru tine...

Alergând spre necunoscut, ne împiedicăm la un moment dat de un om, de un lucru sau de un sentiment. E momentul în care trebuie să ne oprim pentru a crea în jurul nostru viață. Suntem creatori alături de Dumnezeu! Ce bucurie de a ne înțelege menirea, de a ne sfinți părțica pe care am primit-o în grijă ca pe un ogor din care va răsări o lume nouă, purtătoare de lumină!

Ce dar înălțător de a transforma răul în bine, urâtul în frumos, întunericul în lumină și moartea în viață!

Câte urme lăsăm în sufletele celor de lângă noi, câtă liniște, câtă pace, câtă dragoste la un loc! Ce sentiment înălțător că ai influențat destine, că ai clădit palate care se înalță spre cer, că ai făcut măcar o dată în viață un om să zâmbească, să se bucure, să simtă, să vibreze a tot și a toate! Câtă dăruire atunci când ai fi tentat să spui că nimic nu merită, că totul e deșertăciune într-o lume de nisip...

Și totuși, omul sfințește locul, omul creează **VIATĂ**, omul clădește suflete! Important e să crezi, să vrei, să speri, dar mai ales să iubești! Atunci ai să ajungi sus, atât de sus, cât îți dorești tu, căci Dumnezeu atinge cu degetul Său strădania de-a îndrăzni!

Să nu te miri atunci că din mâinile tale ai plămădit o lume care va birui în orice situație! Să nu te miri că ai născut oameni noi, puternici, pregătiți de a pleca într-o călătorie plină de neprevăzut! Să nu te miri că pe-aici se văd urmele pașilor tăi, semnele palmelor tale, dărele lacrimilor și a nopților nedormite de idei și de gânduri tănuite în tine! Să nu te miri de nimic, doar să te bucuri! Să te bucuri din tot sufletul tău, din toată ființa ta, din tot cugetul tău! Și, mai ales, să simți iubirea Lui care încă ne mai îngăduie să fim liberi și fericiți împreună!

...Ca într-u horă de îngeri care ne-a cuprins pe toți: și oameni și locuri, dar mai ales suflete... Multe suflete care aleargă să-și îplinească **menirea de-a fi!**...

SULTAN MIHAI- Clasa a VII-a A- „PEISAJ MONTAN”

GÂNDURI LA LUMINA LUNII

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Cerul își așterne cerneala neagră peste albastrul infinit care mi se topește în ochi. Luna se uită insistent la mine, lumina ei făcându-mă să pictez această foaie pură și imaculată cu gânduri și sentimente. Gândurile au prins mii de culori, eu fiind capturată în haosul multicolor din mintea mea. Suspendată de stele stă povestea vieții mele, care este compusă

din magie și lacrimi ce se transformă în cuvinte și se scurg ușor, una câte una pe foaia albă, desenând un tablou.

... În jurul meu dansau cuvintele, unele legându-se între ele, ținându-se de mână, altele, triste, plecau spre nicăieri... Așa am hotărât să văd în ce lume dispar cuvintele care pot plânge cu lacrimi de lumină.

Alergând după cuvântul „suferință”, am observat că el intră în întuneric, însă nu orice fel de întuneric. În interiorul lumii negre, ochii mei au fost orbiți de lumina strălucitoare din inima acesteia, iar suferința s-a transformat în vindecare. Acolo era o lume nouă, diferită, fericită. O lume în care fiecare cuvânt se schimbă în bine și își caută perechea, formând rimele de aur. Harapnicul dorului cântă aceste rime, valorificându-le și punându-le în așa fel, încât să te cuprindă o stare de melancolie, chiar dacă aceste cuvinte sunt vesele. Uimită de povestea aflată, m-am întors în această casă spălată de rouă, locul în care eu devin fericită, zâmbetul însuflețindu-mi fața tristă.

În poveștile pictate de mine, mă simt în siguranță, ele reprezentând trecutul. În acest trecut, știu că nu mi se mai poate întâmpla nimic rău, iar acesta este motivul fericirii mele eterne.

Nu mai pierd nicio clipă, nicio șansă de a face ce-mi place. Poate că scrisul a devenit ceva important pentru mine, ba chiar mai mult, ceva vital, fără de care nu aș putea trăi, fără de care nu aș putea fi eu însămi, propria mea persoană. Îmi limpezesc mintea, transformând-o într-o oglindă fără pată, cea mai clară și curată oglindă văzută vreodată, iar cu ajutorul ei încerc să aflu cine sunt eu de fapt, care este povestea mea. Oare știu cu adevărat cine sunt și ce vreau să fac? Ușor, încep să-mi regăsesc chipul sufletului în reflexie și așa mă descopăr pe mine.

Dacă întrebi un om oarecare ce este inima și din ce este compusă ea, el probabil îți va spune că este un organ compus din vase de sânge. Pe de o parte este corect, însă, pe de altă parte, nu. Privesc mai adânc în mine. Din ce este compusă inima mea? Ea este alcătuită din cuvinte și note muzicale care o transformă într-o poveste. Cuvintele se zbat și zboară prin ea împreună cu muzica, făcând-o să bată și ținându-mă în viață. Prin vene îmi curg litere în loc de sânge, care se lipesc între ele în inimă. Mă izolez în paradisul cuvintelor și simt cum îmi

cresc aripi din propoziții. Mă uit mai atent în interiorul meu, pătrund și mă cufund cât mai adânc posibil. Acolo este lumea mea, este locul în care sunt fericită când îmi este greu, locul în care îmi imaginez lumea cum aş modela-o eu sau ce aş vrea să mi se întâmple. Acolo pot să-mi construiesc totul din nimic, pot să văd visele mele devenite realitate și nimeni nu poate pătrunde. Nimeni nu poate da acea perdea transparentă la o parte, care face diferența între interiorul și exteriorul meu.

Nu pot să mă înțeleg, nimeni nu poate, doar Dumnezeu mă înțelege. Toată tăcerea mea o transpun în scris, spun tot ce nu pot grăi umplând foi albe cu cerneala care parcă nu se mai oprește din curs. Văd cum cuvintele ies din penița stiloului și se preling pe această foaie care, din goală, pură și sinceră, s-a umplut cu niște gânduri puse la întâmplare. Litere apar de nicăieri, una câte una, ca prin farmec, făcându-mă să fiu una cu ele.

Cum am mai spus, eu scriu, pictez sau desenez un tablou, dar acum să-ți spun ce fac când pictez. Eu când pictez, scriu o poveste, o poveste tăcută, nespusă, profundă... Mi-aș dori foarte mult să iau în mână o clipă și s-o transform, s-o măresc într-o viață. Să am tot timpul din lume pentru a face ce-mi place, pentru a scrie, a desena, a cânta, a citi. Această clipă încerc în fiecare zi s-o prind, dar ea fuge de mine, mă respinge și astfel timpul pleacă, lasându-mă în urmă cu tot cu plăcerile mele.

Mă întorc la oglinda purității... În ea văd un trup inert și o pereche de ochi absenți, lipsiți de strălucire. Este o mare uimire pentru mine, având în vedere că în interiorul meu o lume frumoasă și agitată se zbate fără oprire. Dar așa sunt eu, o persoană care deseori nu spune ce gândește, nu-și spune povestea, care se cufundă în interiorul ei, visează și luptă ca aceste vise să se împlinească, arătând că se poate. Nu cunosc termenul de „imposibil”, îmi este străin și nu este inclus în vocabularul meu. Am și eu o poveste, ca fiecare om în parte. Mă exprim prin tăcere și vorbesc prin privire.

Întunericul se așterne blând peste mine, mă înconjoară făcându-mă să-mi simt inima capturată și plină de țepușe. Însă apare luna cea de miere, care mă salvează și îndulcește negrul profund cu stropi de miere lucitori. Stelele apăruseră odată cu sufletul meu care înlocuise țepușele cu vise...

O stea reprezintă un gând de-al mele, dar în seara aceasta erau așa de multe stele, încât mă îngropam în gânduri. Luna era sufletul de aur care coordona stelele și avea grijă de ele.

Se pare că dintr-o simplă compunere am ajuns la o întreagă taină, un întreg mister... Oare mai am puterea de a continua acest mister?...

APUS DE GLOANȚE VERZI ȘI SÂNGERÂNDE

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Mă uit la cer. E albastru, dar nu unul tomatic,
E albastru precum cerneala unui stilou cu care a scris un poet adâncit în străfundurile bolii,
Absorb prin nările-mi umede aer vag, precum un om nebun, sedat și c-un dor apatic.
Acesta tresare în mine și simt cum sunt mușcat des și fin de nesfârșite, infime, grațioase
moli.

Vântul bate. Sunt afară, lângă lacul rece, fără glas și fără ploi.
Văd o creangă lată, groasă, absorbind lucirea apei, răspândită de-o lună drogată.
Nici nu mă mișc, nici nu mă ridic, dar pielea-mi tresare sub o perdea-nghețată de stropi:
Lacul a vrut să plângă cu mine, dar luna iar a făcut-o lată...

Nici natura nu mă mai iubește... Mă uit în jur și inspir fum...
Sunt un parazit pierdut între perdele de cetini acre de brad.
Totul se-ngroapă într-un albastru metalic și totul e scrum
Și sentimentele tresar, ard în neștire și din sufletul meu- un canion înstelat- sar pierdute și
cad.

E rece, dar totul totuși fierbe în venele mele și sângele-acuma parcă mi-e verde...
Oî fi dezbrăcat sau am haine pe mine, nu știu, dar pielea-mi îngheață,
Privirea-mi printre mii de stoluri de-amintiri apuse se pierde
Totul nu mai are acum niciun pic de dulceață,
Tot eu parcă am din ce în ce mai puțină viață
Sau astea din sufletul meu sunt cioburi mici de gheață?

Cu parfum de lacrimi cerul tresare și din nori mănâncă sub ochii mei...
Aș vrea să mă ridic să-i salvez, căci sunt visele mele, dar cerceii mi-s nichelați și grei,
M-aș trage din a smogului nocturnă închisoare și-n lumină să tresar
O, dar uite, afară nu e noapte, ci seară, și soarele încă bate, dar năravul mi-e plecat.
De ce oare în afara lumii m-am avântat?

Privesc cum toate lucrurile-mi dragi cad răpuse și aduse de un vânt mârșav, obscur
Pe un plai al suferinței, unde totu-i totuși crud și sur,
Unde pietrele pocnesc, mocnesc cu fulgere de frig și amăreală,
Iar ochii-mi au fugit în lacrimi, în această trecută, neagră vară.

Și tot ceea ce mi-a mai rămas după o furtună devastatoare e un ultim gând sinucigaș.
Oare, dacă voi sări din al durerii prag, soborul îmi va fi mai liniștit?
Cine știe... Gândul ăsta, dorul din inimă se simte precum o boală, e un pușcaș
Care mă mănâncă, mă înghite cu dorința acvamarină la nesfârșit...

Dar lasă, că sângele mi se va opri din curs...
Și voi muri...
Și poate că voi și păcătui...

Moarte, mă las pradă ghearelor tale dulci!...

STAN ALEXANDRA- Clasa a VIII-a A- „SINGURĂTATE”

NATURA FĂRĂ DE TINE...

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Printre valurile de stuf

Pare-mi-se că te văd arzând,

Printre ramuri mii de puf,

Răsfirate, dulci, plângând

Cu dulci amintiri...

Îți văd imaginea proiectată în vitralii multicolore de frunze,

În crengile disperate ale vițelor-de-vie din care se smulg acum mii de bobite de struguri,

Îți văd chipul, desprins parcă din basme, ochii mari și verzulii, ale tale suave buze

Și în urma morții tale pălind orice rază de soare, orice urmă din pământ de plante, de muguri...

E greu să mai ies de-acum în natură,

Căci nu mai faci parte din ea, ci-ai călătorit în alt univers.

Pe apa pâraului cade o veșnică clătinătură

A valului de frunze ce asuprește tot ce mișcă în sensul lui advers.

Ești aici, parcă te simt...

Te caut fără glas.

Mă uit la tine printr-un ciot strâmt,

Într-o poartă fără lacăt... Aud din nou acel ticăit de ceas.

Ticăitul acela, care mi-a prevestit că o să pleci...

Aici toate sentimentele-s acum neclare, sunt toate seci...

Te rog, fă natura să stea vie măcar, dacă tu ai plecat!

CĂLĂTOR PRIN EUROPA

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Am lăsat totul în urmă, mi-am luat chitara și un rucsac plin de vise și povești, care par imposibile, și am plecat în lume. Trecutul, toată viața mea, cu bune, cu rele, am dat-o uitării și mi-am îndreptat privirea spre răsăritul unei noi speranțe și nemărginirea unei noi călătorii. Ceva din mine simțea că nu mai poate, că i-a ajuns și nu mai vrea... Inima ninsă de probleme și frică, a înviat odată cu o nouă melodie a vieții mele. Am fugit în lume singură, lăsând în urmă o bucățică din sufletul meu plânsă pe o foaie de hârtie. Știu că mă mint singură că am uitat vechea mea viață monotonă și plină de teama unui viitor plin de incertitudine, pentru că inima nu uită niciodată. Ea păstrează povestea clipelor de viață, ca niște bucăți de gheață ce-ți desenează sentimentele, înțepând și tremurând... Sunt niște flori de gheață reci, încât nici roua de lumină căzută din soare nu le poate topi. Vreau altceva, vreau o nouă viață, acesta este și scopul călătoriei mele, chiar dacă amintirile îmi îngreunează sufletul și trupul, făcându-mă chiar să sufăr de durere...

Făcându-mi un plan, mi-am decis traseul. Voi începe cu Grecia, voi zbura apoi în Turcia, Franța și, în final, voi ateriza în Italia. Un vânt puternic a tras cu o săgeată adânc în inima mea și a spart-o în mii de bucățele aruncate în toată lumea. Am plecat ca să-mi întregesc inima și s-o colorez cu apa sentimentelor.

Grecia... țara în care nimeni nu poate să te supere, iar zâmbetul răsare odată cu focul soarelui. Mă plimb agale pe nisipul ce-mi mângâie picioarele și mă face să mă cufund în libertate, iar marea cântă și încearcă să se apropie de mine cu pași mărunți. În sfârșit... libertate, siguranță, fericire, visare... Nu m-am simțit așa niciodată. O briză caldă îmi aduce picături sărate de puritate ce cad cu blândețe peste chipul meu, strecurându-se printre suvițele de păr castaniu ce se duc spre cer. Muzica grecească mă încântă de la tavernele pline de zarvă, în jurul cărora florile inventează basme fantastice. Văzându-mă cu chitara în spate, un băiat m-a invitat să cânt cu el și așa m-am făcut auzită. O parte din inima mea se întregise cu priveliștea mirifică, dar efemeră, pentru că a trebuit să plec spre Turcia.

Această țară, cu mii de minunății, este cu totul diferită. Dacă în Grecia în timpul zilei predomina liniștea, cuvântul potrivit pentru partea europeană a Turciei este agitație, nebunie. Este o nebunie frumoasă... îmi place... Alerg, mă strecor printre secunde ca să fac cât mai multe lucruri, sar peste turiștii parcă absorbiți de imaginile mișcătoare din aparatul de fotografiat și mă urc într-o barcă. Valuri... Însă nu aceleași valuri. Acestea aveau o poveste nouă, plină de miracole, dar și incertitudini. Stau și privesc... Tac și ascult... Trecând prin apa poveștilor, parcă același vânt suflă opus direcției mele. Îmi atinge sufletul și-l răcorește cu fericire. În Turcia, cel mai nemaivăzut lucru, și care pe mine una m-a marcat, este bazarul. Un paradis al magazinelor nemărginit, în care gălăgia și muzica sunt în toi. Am stat cât am stat, dar am plecat și de aici...

Luând avionul și zburând din puf de gheață în puf de argint, am ajuns în Franța. Parisul... Îți vine să crezi? Chiar sunt aici privind, la apusul soarelui, unul dintre cele mai înalte turnuri din lume ce parcă zgârie norii, luminat de dragostea celor veniți să-l viziteze, Turnul Eiffel. Aici altfel de muzică, atmosferă, oameni... Un oraș ținut în lanțuri de lumini, dezlegate de farmecul zâmbetelor celor din jur. Pe un bulevard stilat răsună muzica de acordeon modelat de mâinile unui artist, precum și mirosurile specifice ce te fac să plutești printre petalele de trandafiri însângerați de iubire. Franța, țara celor mai mulți artiști și romantici. Un pictor mi-a făcut portretul în timp ce visam cu ochii deschiși și mi l-a dăruit. Simțeam că trăiesc, simțeam că pot fi eu însămi, că pot fi oricine vreau eu să fiu. M-am oprit puțin când am urcat în turn și mi-am dat seama că în toată lumea aceasta mare ce mă înconjură, eram doar un mic strop de culoare.

Am plecat din orașul iubirii spre ultima mea destinație, Italia, Veneția mai precis. Peste tot pe unde merg dau de apă, sursa de viață a unui suflet nemuritor. Gondolele, bărci lunguiețe luminate de soare, cu nuanțe de întuneric, desenează vise pe oglinda limpede a vieții. Aici, la fel ca peste tot, altfel de muzică, chipuri necunoscute, lume nedescoperită încă de pașii mei fricoși. Aș fi vrut să văd fețele oamenilor de sub măștile care îi feresc de suferință, împodobindu-le cu minunatele culori furate din curcubeu. Este un mare carnaval mascat, iar eu m-am pierdut într-un labirint de secrete ascunse sub maști. Dansez de una singură pe muzica cântată de oamenii din jurul meu, în mijlocul străzii, fiind înconjurată

numai de zâmbete. Simt că nu mai vreau să mă întorc acasă, ci vreau să rămân o călătoare condusă de suflul vântului către destinații necunoscute, către lumi paradoxal diferite.

Acum că fanfara inimii mele și-a găsit toți muzicanții, am plecat fericită spre casă, înapoi în România!

KORAMAZ EFNAN HANDE- Clasa a III-a A- „FLUTURAȘ”

ROMÂNIA FLUTURAȘILOR

RĂDUȚĂ MARIA- Clasa I A

A fost odată ca niciodată un fluturaș care trăia în Italia și voia să vină în România, căci a fost fascinat de frumusețile ei. A văzut Muzeul Satului, Ateneul Român, Mănăstirea Curtea de Argeș, Horezu, Coloana Infinitului, Porțile de Fier.

De-a lungul drumului său nu a întâlnit niciun fluturaș. Când a ajuns la statuia lui Decebal de la Cazanele Dunării, a văzut un fluturaș și l-a întrebat:

-Unde pleci?

-Eu plec la Peștera Urșilor unde voi vedea minunății!

Acolo, cei doi fluturași se împrieteniră și au văzut stalactite, stalagmite și coloane.

-Acum, prietene, vreau să-ți dăruiesc ceva!

Era o felicitare superbă pe care scria:

„Tu ești prietenul meu cel mai bun și abia aștept să mergem la Ghețarul Scărișoara.”

Porniră la drum. Acolo era un pod instabil și un bloc de gheață care semăna cu o focă. Prietenii au râs până în zori. De dimineață porniră din nou la drum și au plecat la Mănăstirea Voroneț care era pictată cu un albastru frumos.

Ajungând la Mangalia, au văzut Muzeul Callatis.

-Oau, opaițe!

-Eu văd statuia cavalerului trac!

-Este minunat în călătoria noastră!

Ei au plecat în grabă spre următorul obiectiv. Au ajuns la Delfinariul din Constanța. Aici au văzut întâi o statuie cu delfini și apoi animale: cai, căprioare, iezi, broaște țestoase. Spectacolul cu delfini a fost pe cinste. Și-au luat multe suveniruri.

-Eu mi-am luat un opaiț!

-Eu mi-am luat o statuie de lut!

Ei și-au luat rămas bun pentru că fluturașul cel mare trebuia să plece înapoi în Italia. Celălalt fluturaș îl convinge să rămână pentru totdeauna în România, deoarece aici te simți bine, ca acasă!

Echipa mea mă așteaptă să fac o compunere și să zburăm împreună pe aripi de porumbei!

Maria Răduță-un fluture scriitor

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

NOI SUNTEM ROMÂNI

ȘTEFAN ELENA-DANIELA- Clasa a VIII-a A

În ciuda vorbelor pe care le aud,

Eu mă mândresc că trăiesc în România.

Bună, rea, oricum e ea,

E țara mea și am să mă mândresc cu ea!

Multă lume ne acuză că nu suntem buni de nimic

Și că, mai rău, noi sufocăm Pământul,

Dar lasă-i, cine-i mai ascultă?

După atâtea grave și urâte acuze,

După părerea mea, de prunc trăit pe plaiul românesc,

Cred că ar fi cazul... Să își mai și ceară scuze.

Cine nu îi lasă să vorbească?

Gura lumii-i slobodă și nimeni n-o mai acoperă,

Nici cu-n tir de lobodă.

Lasă, să fie bine acolo, pe plaiurile lor,

Măcar de nu s-ar mai lua și de-ale noastre,

Să zică toți, cum vor, în cor,

Că România nu-i țara de povești albastre....

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

WISE ÎNCUIATE-N SUFLET

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Am început de la nimic. Totul a început de la nimic... Noi am îndrăznit să ne imaginăm și să creăm lumea așa cum am vrut .

Un copil neîndemânatic cu un creion umplut în vârf cu roșul iubirii, desenează oamenilor inima, inserează în ei un sentiment nou numit dragoste. Cu o gumă, șterge toată monotonia de pe chipul acestora și aruncă haotic zâmbete peste tot.

Ah... Oare există oameni fără vise? Fără amintiri și trăiri? Eu cred că cei fără vise și fără sentimente, nu pot fi numiți oameni. Viața m-a învățat că pe drumuri noi se încearcă. Vine un moment în viața fiecăruia, când cuvintele nu sunt îndeajuns pentru a putea exprima sentimentele ce se agită într-o lume paradoxal diferită din interiorul tău.

Un moment în care fericirea este atât de mare, încât urlă în tine, simți cum răsare o nouă floare cu petele de speranță, dar singurul mod prin care poți să arăți aceste lucruri este tăcerea. Ți se rupe răsuflarea, cuvintele rămân înghesuite în gât, așteptând să iasă, însă o perdea de muțenie își face prezența împreună cu un zâmbet ce nu poate fi descris în cuvinte reale sau existente, iar ochii se remarcă prin infinitatea ce se topește ușor în ei, curgând lacrimi dulci de strălucire, ele fiind acele cuvinte ce au găsit o altă porțiță de a ieși la suprafață.

Inima bate... Fără încetare. Totul în corpul meu este negru, numai inima nu. Cai de întuneric cu coama de foc aleargă pe cerul înnoptat al sufletului meu, dându-mi o stare de agitație, o greutate în stomac ce mă împinge spre pământ. Dacă rezolvi acest puzzle al interiorului meu, ajungând să mă cunoști, coamele cailor formează inima, acea eternitate de flăcări, ce arde orice nu este vis și face totul posibil. Emoția mă copleșește, iar ghemul de aur, începe să arunce bucățele de făclii, făcând o ploaie de lumină în abanos, dându-i sufletului meu curcubeu de fericire. Acestea sunt niște sentimente pe care cuvintele nu le pot exprima, nu sunt destule pentru a reuși...

Visul este indispensabil vieții. Nu poți trăi fără el sau poți, dar care mai este rostul? Sufletul îmi șoptește ce îl face fericit, ce mă face fericită. De mică, visul a fost cel mai bun prieten al meu, și-a cusut chipul luminos cu fire de pulbere din soare, în inima mea, și bate odată cu ea. S-a insinuat în mine și nu vreau să-l mai rup. Este o parte din mine, mă ține în viață când simt că nu mai pot și mă ajută să trec peste orice, realizând imposibilul.

Pentru mine visul primează, iar grijile sunt efemere, cu speranță le arde o dorință. Câteodată mi se pare că trăiesc mai mult în lumea creată de mine, în care visele și idealurile mele se îndeplinesc. Această lume o trag după mine în realitate și încerc să fac posibilă această transformare. Nu merge de fiecare dată, dar mereu este mai bine și mă simt mai fericită. Până la urmă, de aceea suntem aici, ca să fim fericiți, să visăm, să ne crească aripi din amintiri frumoase și dorințe și să realizăm imposibilul.

Îndrăzneala nu mă caracterizează foarte mult. Este un sentiment călător în viața mea, ce apare doar la neputință. Dar și aceasta este foarte importantă pentru a-ți face auzite gândurile tale lumii. Să știe toată lumea cine ești tu și ce poți să faci. Nimic nu este nerealizabil. De când am apărut pe lume, părinții și bunicii îmi spuneau: „Nu există nu pot, ci doar nu vreau”.

Trebuie să riscăm pentru a ne împlini idealurile, să greșim ca să ne putem corecta și să nu lăsăm dorința din sufletul nostru să adormă niciodată. Mi-am construit culori plutitoare spre soare, fiind treptele pe care visele mele urcă ușor una după altele, pierdându-se în infinitate și realizându-se. Fiecare stea de pe cer este o dorință îndeplinită, iar cele căzătoare sunt dezamăgirile, trecătoare, ce pier în zarea trecutului.

Visul este cel mai frumos lucru ce i se poate întâmpla unui om. Doar oamenii care vorbesc limba inimii și a tăcerii pot înțelege un suflet ce visează în pustietate...

MOARTE ZILEI

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN- Clasa a VIII-a A

Cormorani sumbri de plumb

Taie cosmosul printre stele,

Aștri pașnici cad din ceruri,
Crengi putrede dansează asemănându-se cu largi curele.
Vântul duce noaptea ca un fluid,
Ceața curge printre alge,
Valuri negre curg alene lovind
Roadele cerului pe care noaptea le culege.
Visez...

TOMESCU LAMIA- Clasa a VII-a A - „RĂSĂRIT”

DEMIURGUL

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Dintr-o sămânță udă, pleznește iar câte o celulă.

Tulpinile membrelor răsar din plasma culorii.

Un mugure de adevăr scoate la iveală

Minunăția creatoare- rod al minții.

Măinile Creatorului sunt înfiripate cu har dumnezeiesc.

Creatorul nu poate crea nimic fără lumină.

Căci fără lumină, linia fiiri devine frântă,

O linie greșită, care nu mai poate defini nimic lumesc.

Creatorul, om sau spirit, creează anonim

Un ansamblu de sentimente prim.

Sau poate un ansamblu plastic

Cu ființe cu suflet elastic.

Nu știm niciodată ce poate crea un artist:

Poate crea suflete, picturi rupestre sau obiecte,

Dar știm că duhul creator, fie și el trist,

Are un har – de a crea totul fără defecte.

Nu spun că opera unui creator nu are defecte,

Unele dintre ele au defecte, altele defecte perfecte.

Creatorul- el însuși un crai al imaginației-

Din el izvorăște mirul plâsmuitor de artă.

Mintea-i ce creează aduce un omagiu admirației-

Zeului suprem al lumii pe lângă Dumnezeu – rațiunea.

Creația poate fi definită ca fiind un cârd de cocori – națiunea,

Care zboară lent spre terenul imaginației,

Cocorii mici de gheață se transformă în pită,

Iar trupul lui Iisus este, de fapt, făptura creației.

Chiar și o simplă pâine atribuie un act creator

Brutarul, om simplu fiind, devine pentru o secundă un mic Dumnezeu,

Artistul este un șef proniator,

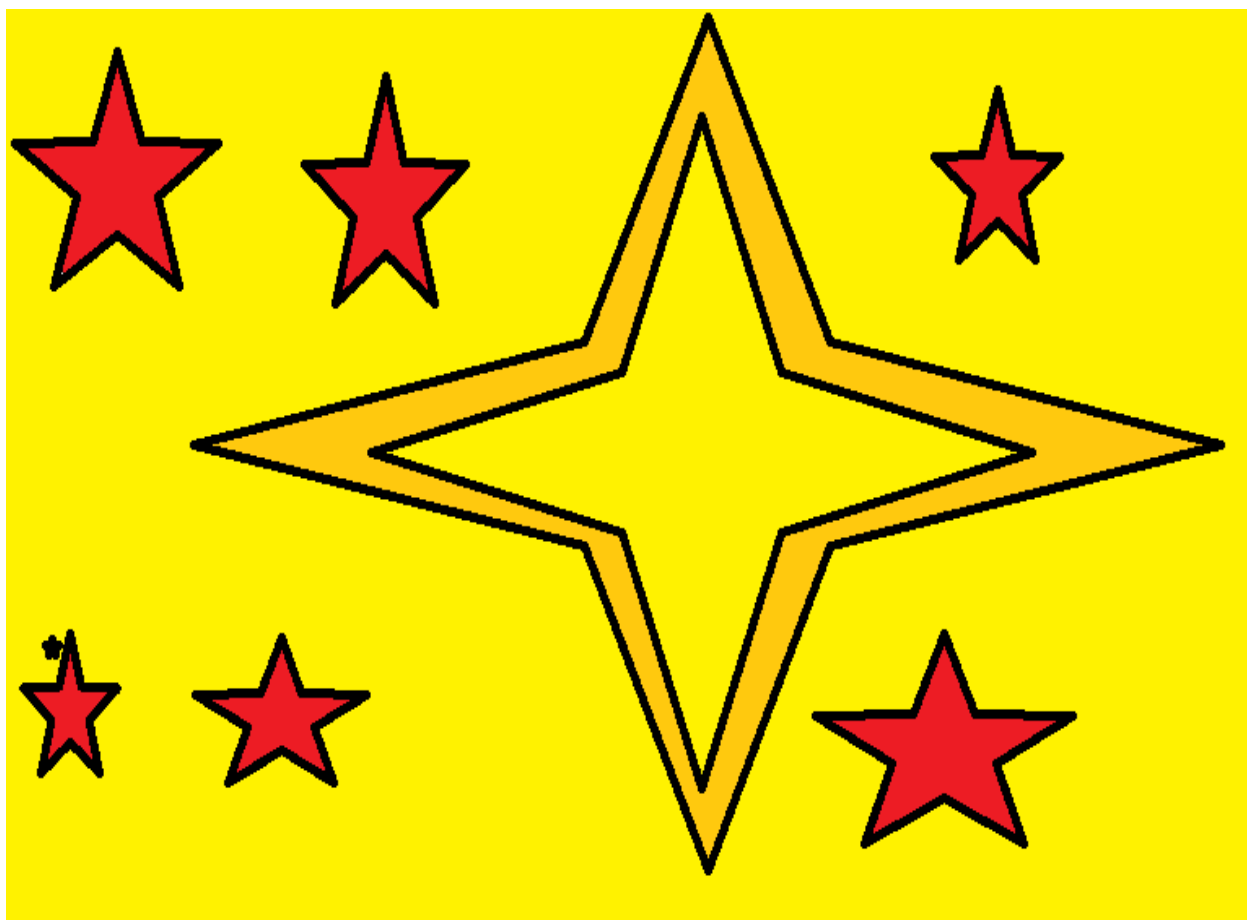
Mintea plecându-i, când creează, în turneu.

Creatorul, un luminat al căii vieții,

Este absolutul gânditor al mării de idei.

Astfel, cu un singur punct presat pe pergamentul minții,

El creează o lume – lumea punctului, o lume de infinit.

RĂDUȚĂ VALENTIN-MIHAI- Clasa a II-a A - „STELUȚE”

UN LUCEAFĂR PRINTRE STELE

NICULĂIȚ INGRID – Clasa a VIII-a B

Într-o seară frumoasă de mai, m-am gândit să ies afară și să inspir o gură de aer proaspăt. Voiam să fiu departe de toți și de toate, să las toate grijile și problemele și să plec.

Chiar dacă era noapte, totul era splendid, lumina stelelor strălucea pe bolta cerească cum n-o mai făcuseră până atunci și mângâiau micile firișoare de iarbă care valsau fericite pe muzica șuierată de vântul lin și trecător. Copacii erau doar niște umbre pierdute pe vasta întindere care era controlată de regina acelui tărâm, Luna, împreună cu ajutoarele ei, stelele.

Ridicându-mi privirea spre cerul înstelat, intrasem în lumea stelelor. Erau una mai strălucitoare ca alta, dar una dintre ele era specială, diferită, era ca un bulgăre de aur, pur și simplu o comoară prețioasă. Aș fi dat orice ca să o pot măcar privi mai îndeaproape. La toată frumusețea pe care o priveam, o lacrimă de cristal se juca pe obrazul meu neted. În acel timp, bulgărele de aur mă veghea și mă privea impresionat. Dintr-odată, am zărit un vultur imens care mi-a zâmbit puternic, m-a luat și am zburat cu el spre haosul imensității, cu o viteză fulgerătoare.

Ajunsă acolo, eram rătăcită, pierdută printre stele. Stelele semănau cu niște potire plutitoare care dansau de bucurie în jurul meu și-mi urau bun venit. Aici se putea întâmpla orice, imposibilul era posibil, trăiam cu adevărat o poveste.

Toate stelele îmbrăcate în aur făcuseră loc pentru cea mai frumoasă stea de pe cer : bulgărele de aur. El mi s-a prezentat drept *Luceafărul*, iar inima mea se topise de atâta strălucire.

Am plutit, ne-am jucat de-a prinselea prin aer, am vegheat odată cu ele lumea cea măreață și a fost extraordinar. Apoi niște cai ieșiră din formele date de stele și odată cu ei o ploaie de lumină începu.

Ochii mei nu au rezistat la atâta lumină și, pentru câteva secunde, pleoapele mi s-au apropiat. Când i-am deschis, totul era așa de departe. Un revărsat de zori a acoperit lumea în care fusesem, iar eu eram întinsă pe iarba verde de smarald.

Luceafărul este un izvor de povești, este un secret al naturii și mă bucur că l-am putut întâlni. În fiecare seară, arunc o privire spre cer și, când îl văd zâmbind, inima mea zâmbește și ea!

BUNICII

ȘTEFAN ELENA-DANIELA- Clasa a VIII-a A

Pe-o margine de câmp, o bucată de rai,

E casa alor mei bunici cu chip de crai,

Ascunsă printre pomi, micuță și cochetă,

E casa cu bunici, pe-un drum de bicicletă.

Acolo, două inimi turuie zi de zi

Cu gândul la mine și la ai lor copii,

Cu ochii în lacrimi, obosiți de muncă

Se roagă Domnului, ca să ne aducă.

Pe-o negură deasă, cu noaptea în cap,
Ei iarăși pleacă, dau calul în trap,
Cu mâinile crăpate, bătute de lopată,
Așteaptă ca munca să se termine-odată.

Și când, în sfârșit, noi ajungem la ei,
Ochii lor se umplu, miroase a tei
Și prețuiesc bine moment cu moment,
Doar că niciodată nu-i suficient.

Să simtă cu-adevărat că suntem acolo
Și nu vom pleca prea curând,
Căci îi vom mai vedea...
Cine știe când...

O casă între pomi,
Micuță și cochetă
E casa cu bunici,
Pe-un drum de bicicletă.

STAN DANIELA- Clasa a VIII-a A- „DRUMUL UNUI SUFLET”

CĂLĂTORIA UNUI SUFLET DE CHITARĂ

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Bună... Eu sunt... Sunt... Mi-este foarte greu să spun cine sau ce sunt... Îmi trebuie un impuls, altfel cuvintele, sunetele, nu vor ieși decât mute, iar tu nu mă vei auzi. A venit... Am simțit cum mă mângâie ușor. Acum pot să-mi spun liberă povestea, dar timpul mă presează... Nu v-am spus încă cine sunt, dar pentru a descoperi misterul, va trebui să mai așteptați puțin.

Totul a început într-o zi mohorâtă și veștejită de septembrie. Frunzele zburau cu viteza luminii pe lângă mine și odată cu plecarea lor, simțeam cum bucățelele verzi ale sufletului meu se desprind și pleacă lăsându-mă rănit și gol, pustiit și amar. Nimeni nu se mai uita la mine, eram un nimic aruncat la întâmplare pe pământ. Sub mine și în mine, micile foite fine, deformate de vânt și de culoarea ștersă, luată de puritatea și sinceritatea ploii, formau mormântul amintirilor mele.

Rămas singur într-un colț de lume, în fiecare clipă ce trecea pe lângă mine ca un vis al trecutului, crengile răutăcioase și ascuțite îl înțepau, transfigurându-l în coșmar...

Știam că viața mă urăște, mă degradam pe zi ce trece, chiar și soarele mă privea cu foc de ură-n ochi, iar șuvițele de vânt rece mă înghețau. Pădurea era plină de copaci măreți cu coroane de regi din aurul cel mai prețios, printre care se strecurau și niște gânduri de smarald. Toți râdeau și făceau haz, trunchiul lor fiind de mii de ori mai gol ca al meu. Poate că ei aveau coroana bogată și mândria lor, însă efemeră, vântul toamnei îmbrăcat în umbră, năvălind și peste ei ca o avalanșă. Eu, în schimb, în trunchiul meu putred și sărăcăcios, ascundeam ceva care este mult mai de preț decât orice, o inimă plină de vise și speranțe, ce ardea fără-ncetare. Plecam capul în jos, inima mea rănită vindecându-se la fiecare privire spre văzduhul iertător.

Un om a însuflețit peisajul. Am schițat un zâmbet, iar inima-mi sălta atât de tare, încât simțeam cum iese și mă scoate din rădăcini, văzându-l apropiindu-se de mine. Din câte poate v-ați dat seama, am început viața pe tărâmul visării și al efuziunii, sub forma unui copac.

Privirea acelui om, era singura care mă străpungea în ultimul timp și, din păcate, și ultima. Cu cea mai mare intoleranță, a luat cu o mișcare lentă toporul cu lama tăioasă de fier și mi-a spulberat visul. Însă, sufletul meu fiind foarte puternic și nemuritor în același timp, s-a desfăcut în bucățele orbitoare de lumină și, dărâmat de topor, s-a întrupat în fiecare semn de viață din jur, astfel, câte un fir de cenușă din mine să aducă zâmbet din amintirea mea.

Așa am intrat într-un somn adânc, nesimțind pic de durere și, prin întuneric, vedeam haotic lumea, îi simțeam suflul greu și mișcarea învălurită, eu însumi fiind un zâmbet de lumină.

După multe operații, transpuneri și contopiri din timpul anesteziei, m-am trezit o bucată lucioasă și alunecoasă de lemn, razele soarelui dându-mi diferite nuanțe ale irealului. De această dată, un alt om, cu mâini de catifea, mă ținea și mă mângâia cu sufletul lui curat și bun. Avea o față blândă de înger, inocentă și îngăduitoare. Pur și simplu, cu o privire îți topea toată răutatea, scoțând la suprafață o frumoasă melodie fără început sau sfârșit.

Nu știu cum sau în ce tainic fel, am căzut din nou cu o mișcare bruscă ce-mi zguduia trupul inert și m-am trezit altcineva.

Privindu-mă uimit și curios la ce eram eu, un fior mi-a făcut corpul să amorțească printr-o unduire iute de neatenție. Eram împodobit cu niște corzi eterne, elastice, deși erau din plastic, erau ca niște picături de apă dulce, ca niște fulgi de nea. La fel, dar totuși diferite prin personalitate și rațiune. Erau șase... șase zâne de gheață puse una lângă alta. Ce vezi? Vezi ceva? Înainte de a intra în pământul moale, dându-i un semn rece de trezire, poți observa structura lor atent și perfect lucrată de îngerii zăpezii ce locuiesc în norii de puf. Ei îi însuflețesc printr-o poveste, un mister diferit. Deși seamănă, niciunul nu este la fel, iar scopul lor este să-și spună povestea pământului, ca să se poată afunda într-un suflet desfrunzit și amorțit, pentru a putea schimba anotimpurile.

Nu pot!... Nu le pot atinge! Oare cum ajung la ele? Cum simt corzile dacă niciodată nu le voi putea luneca un strop de fină atingere asupra bățăilor inimii? Ce sunt? Cine sunt? Ce am devenit? Mă caut și nu mă găsesc... Sunt nicăieri și peste tot...Mă simt străin, pierdut și îmi vine să zbier, însă mi-este imposibil.

Un alt chip răsare în peisaj, ca prima floare a renașterii îmbălsămată și înmiresmată, plină de fericirea sinceră a unui copil. Se apropie cu pași mărunți de furnică, speriat și el ca și mine. Cu mâinile aspre și cu un semn tremurând, mă strânge la piept, încât îi pot simți fiecare bătaie a inimii, fiecare ritm, accelerat din ce în ce mai tare de emoție. Foarte blând, deși puțin greoi, devine una cu corzile, degetele prelingându-se printre ele, deslușind parcă un puzzle misterios și revărsându-și emoția printr-un val de sentimente. În acel moment, neîncrederea, frica, fericirea și visele mele nu s-au mai putut stăpâni și am început să plâng, printre corzi cu sunete... Sunete cristaline, mai grele și joase, altele mai înalte și vesele, dansând în armonie și împreunându-se, astfel fiind modelate sub diverse forme, putând să-mi plâng povestea.

Băiatul ce mă ținea își contopea inima cu a mea și vorbea, se descărca prin mine. Povestea lui sunt eu. Corzile erau leagănul degetelor lui. Melodia este amintirea, umbra ce nu se dezlipește niciodată de tine, trecutul... Aceasta sunt eu acum... Umbra ta, amintirea ta, lacrimile și zâmbetul tău, fericirea și suferința, povestea din inima ce tocmai îți lași cale liberă să zboare... Sunt eu... O chitară venită dintr-o lume paradoxal haotică!

RĂDUȚĂ MARIA- Clasa I A- „FERICIRE”

ISPITA UNEI LUMI ASTRALE

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Din tăiș de nori răsar cu vapori groși, purpurii-violete unde,
Freamăte de valuri reci se-mpietresc în aer. Frigul roșu-i pătrunde
Din galbeni nori de vise se desprind păduri de ape mici și dese,
Stingând focuri eterne din lacrimi de cocori și-mpărătese.

Văd lacrima codrilor cu frunze late, pline, violet regal și turcoaz
Care se prelinge cu jale și dor pe praful și negrul pervaz al unei case -
E o lumină. O rază aprigă și verde din lumina unui vălurit astru
Și cerul lumii mele de-acum e roșu-negru, nu ca pe Pământ, albastru.

Iarba indigo are alocuri pete de flori cu tulpina mov-roșcată,
Apa care curge prin codrul de safir pare o întindere de ciocolată,
Prin gazul ce pare a fi oxigen zboară particule galbene-fosforescente de polen,
Iar energia pozitivă din lumea diferită se-alipește într-un radiant ghem.
Alene, dintr-un gheizer răsar pufuri rozalii de vată pufoasă de zahăr.
Caramelul lalelelor înalte își adună petalele în al pământului cufăr.

Mărgele din cristal verde curg din scorbura unei tulpini negre,

Din castelul roz din zare se evaporă gaze gri și funebre.

Simțind că vântul bate, încep să fug și prind o viteză de neconceput pentru un om terestru,

Ajung pe-o câmpie roz, cu cerul de omăt.

Alerg prin frunze veștede și fructe cu gust extraterestru,

Lucesc zâmbind din negri pomi, așteptând al tău răsfăț.

O, sufletule,

Ferește-te de farmecul acestei lumi!

Te ispitesc mârșav fructele

Și trupul tău va cădea de pe culmi!

Ferește-te de ispita acestei lumi feerice!

Doar privește, nu și trăiește-o!

Căci dacă te vei abate de la lumea ta,

Sufletul tău se va micșora și se va face cât un purice.

Satură-te doar cu sentimentul copleșitor!

Fii doar al sunetului ascultător!

Privește cerurile purpurii,

Care, când tu ești depresiv, se transformă-n gri.

Și nu cădea în plasa feeriei,
Căci în a ta lume nu te vei mai întoarce!
Nu cădea în plasa desăvârșirii bucuriei,
Căci inima ta se va rupe în mii de ace!
Mulțumește-te cu mirosul fructelor rare
Și stai și pierde-te într-o rază de soare!...
Și fii ca mine, spectator!

NOAPTEA

STAN DANIELA-Clasa a VIII-a A

Este noapte. Cerul înstelat și luna luminează codrul. Întunericul coboară învelind natura. Cerul infinit, de un albastru închis spre negru, scoate în evidență luna stălucitoare.

Izvorul pur murmură încet povestea poporului român. Stelele strălucesc ca marii noștri voievozi. Ei au avut numeroase lupte grele pentru Țara Românească. Pentru ca soarele să răsară pe cer, trebuie mai întâi să treacă noaptea întunecată. La fel și în război. Trebuie să lupți pentru ca apoi să poți simți dulcele gust al victoriei.

Patria noastră a avut parte de zile întunecate și triste ca nopțile și zilele însorite și vesele ca diminețile. După fiecare moment greu, ea a renăscut și a devenit mai puternică. Curajoșii noștri voievozi au luptat până la moarte pentru pământurile pe care noi le călcăm astăzi. Ei au luptat pentru oamenii din acele vremuri și pentru noi, pentru prezentul lor și viitorul nostru.

Noaptea este momentul de tihnă al naturii și al omului. Este momentul în care visele ne răpesc și ne poartă pe tărâmurile magice. Zburăm deasupra oceanului infinit al imaginației noastre. Lumea viselor este nemărginită și nu are limite. Cel mai frumos vis este cel al copilăriei, ceasul care din păcate încetează să mai bată. Toți purtăm în suflet bucuria copilăriei și frumusețea vieții și cea a tinereții. Cea mai frumoasă perioadă din viața unui om este și cea mai scurtă, durează câțiva ani, dar în inima și în sufletul omului este veșnică. Noaptea se trezesc la viață cele mai frumoase perioade ale vieții.

Din păcate, există și coșmaruri. Coșmarul războiului vieții, pe care fiecare dintre noi îl duce în fiecare zi. Războiul înseamnă distrugere și durere, un moment fără pic de pace și liniște. Momente cruciale prin care trecem. Ce legătură poate avea coșmarul războiului cu noaptea viselor fantastice?

În spatele unui coșmar este și un vis distrus. Oare un coșmar se poate transforma într-un vis? Răspunsul este nu, dar coșmarurile sunt întotdeauna învinse de vise, ca în orice basm. La finalul oricărui război este și o victorie. Nu putem câștiga întotdeauna. Există și momente în care suntem triști, dar după fiecare tristețe se află și o mare bucurie. După fiecare noapte vine o zi. După ce fericirea inundă sufletul omului, coșmarurile dispar, făcând loc viselor. După fiecare înfrângere în luptă, inima se umple cu putere pentru următoarea luptă. Bucuria, puterea și visele se împletesc făurind împreună ceea ce noi numim viață. Când suntem supărați și vrem să facem bine celor din jurul nostru, făcându-i pe ei să zâmbescă, ne facem inima să surâdă, indiferent cât de puțin, tot o facem.

Tristețea este scrisă cu creionul. Din fericire, există în fiecare dintre noi o radieră pentru a șterge urmele tristeții și a scrie apoi fericirea cu condeiul magic care nu poate fi șters. Viața este ca o carte citită, care ne-a plăcut în mod deosebit. Când o recitim, ne încântă inima din nou. Când recitim o pagină din viața noastră, zâmbim fără să vrem.

Legătura dintre coșmarul războiului și noaptea viselor fantastice nu este ceea ce a fost, nici ceea ce este, ci ceea ce urmează. Războiul are întotdeauna o victorie care este cu atât mai dulce, cu cât lupta a fost mai grea. Noaptea este urmată de ziua cu soarele însoțit. Fiecare război din patria noastră a fost spre binele nostru. Ceea ce îi face pe soldați să continue este

gândul care i-a făcut să înceapă. Visele sunt noaptea pentru ca ziua să le putem pune în aplicare, făcând din viața noastră un vis devenit realitate.

FULGERUL DIN DOUĂ LUMI

VLAD FLORENTIN MELENTE- Clasa a VI-a B

Există două lumi,

Nu știți care.

Acționează în mod nevăzut, dar văzut.

Real, dar ireal.

Sunt niște lumi care nu se aseamănă deloc,

Așa pare!

În ambele acționează un fulger.

În prima lume atrage, iar în a doua vânează.

Te lovește de mic,

De când ești un om naiv

Și nu se oprește se pare,

Ucide tot ce îi apare în cale.

Da, măcelărește tot ce-i apare în zare.

Generație, după generație,

Copil după copil.

Am fost și eu ucis în timp

Și acum nu mă pot opri.

Între cele două lumi stau

Și privesc cum fulgerul acționează iar.

Aveți grijă, copii, tineri și bătrâni!

Chemați natura în ajutor,

Să nu fiți sclavi ai acestui fulger biruitor.

Poți să lupți, dar e greu,

E greu să ucizi ce ai creat .

Dar și mai rău este,

Creația a preluat controlul,

Și rolurile s-au schimbat.

Aceasta pare fals, dar este adevărat.

AMURGUL TĂU

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Moarte dă-mi, iubirea mea!
Să-mi înec amarul... Sorb o gură de cafea
și simt cum un strop ușor de ploaie îmi picură peste nas.
Plecarea ta m-a lăsat fără glas...
Și stau și absorb laserele gălbuie ale soarelui,
care trec prin geamurile prăfuite ale atelierului tău.

Parcă te văd. Stăteai blajin, pictând cu vise goale,
cu degetele însângerate, cuvintele mute ale somnambulului.
Ale mele. Știam asta, zău.

Presărai în jur miresme dulci, florale,
Atunci când mă priveai și mi-ai spus că mă iubești.
Și mă simțeam ca în povești
Dar tu nu mai ești... Te vreau înapoi...

GOANA NEFIRESULUI SFÂRȘIT

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN- Clasa a VIII-a A

În umbra unor șoapte amare și stridente,
A anticului suflet, a nopții fără vis,

O coardă abisală vibrează în tăcere
Și-aduce alinare eternelor dorinți.
Un suflet fără clipă la goană el purcede,
Un suflet fără șine și fără biruinți,
Se-ndreaptă către mine c-o torță arzătoare.
O rouă de iubire din slava unor sfinți,
O moarte stă să nască și una să renască,
O groaznică tăcere a unui abis de rugi,
Un trepidat de bucium dintr-un amurg etern,
Un joc divin s-alege, un praf de biruinți,
Și-n dulcea abolire a efemerei vieți,
O amortire sumbră se-apasă pe pereți.
Râset în surdină se-aproprie încet,
Și-un răget de durere, o foame fără scrum
Se tot prelinge până ce-ajunge-n univers.
El tot și tot se duce spre infinitul gol-
E un ecou de jale a plevei fără dinți
Și tot se duce până ce dă de-o ruptă stea
Și suflă peste aceasta o dulce libertate.
O rază de lumină și un sfârșit nebun
Văd cum dintr-o dată o ploaie se răsfrâng
Și-o nebuloasă trece deasupra veșnicului timp.
O văd pe ea și-apoi prin simpla veșnicie
Mă picur într-o pală de sânge păcătos...
Ascult o simfonie a unei aprigi vieți,
Notarea și bilanțul unui destin obscur,
Dintr-un vârtej de sare amestecat cu miere,
Reiese capul unui elogiu funerar,
Care prin tremur și prin sobrietate,

Marchează începutul unui sfârșit de drum.
O pasăre măiastră se duce spre odihnă,
C-un nechez de speranță și-o sărutate dulce
Ce frânge tot în urma idealului său țel
Pentru a reuși în scopul său suprem.
O sticlă fără margini se uită în visare
Și văd cum din străfundul unui imens destin,
Se-arată o lumină și o cărare lungă
O goană a întregii ființe omenești.

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B- „SFÂNTUL ANDREI, CEL ÎNTÂI CHEMAT”

ORA DE RELIGIE, ORA SUFLETULUI

NICULĂIȚ INGRID

Ora de religie, pentru mine, este o oră foarte prețioasă în care învăț despre lume, despre mine, cine am fost, cum am fost creată, care este scopul meu în această viață și, cel mai important, despre Tatăl meu și Împărăția Lui.

Religia mă ajută foarte mult, credința și iubirea stând la baza tuturor lucrurilor lumești, îmi deschid mintea și mă învață. Cuvintele ce curg ca mierea îmi îndulcesc inima pentru a fi un om mai bun și, încet, simt cum îmi cresc aripi pure și nevăzute ce mă atrag de apa limpede a cerului.

Aici am învățat să-L caut pe Dumnezeu, să-L prind de mână și să nu-I mai dau drumul niciodată. El este singurul care mă înțelege, mă face să mă simt în siguranță, să fiu fericită, să inspir și să respir iubire.

Scopul meu în viață este de a-mi vedea Tatăl, adică Sfânta Treime, care să-mi lumineze sufletul și să rămân în Împărăția Lui toată viața, alături de îngerii și sfinții cu aureole de aur.

Până la urmă, ora de religie, de fapt, ne învață să fim oameni, ne învață să diferențiem binele de rău și să nu mai fim orbiți sufletește de cel rău. Fără Dumnezeu nu aș fi reușit să fac nimic în viață, nu aș fi simțit ce înseamnă dragoste și fericire. Rugându-mă Lui, pot să-i spun toate bucuriile, toate suferințele și toate dorințele, mereu mulțumindu-I pentru că m-a adus pe pământ și m-a făcut să zâmbesc și știu că toate sunt cu un scop. Fiecare dintre noi are destinul lui, fiecare lasă ceva în urma lui, nu există om fără vreun talant pe care ar trebui să-l înmulțească. Chiar dacă greșim, este normal, știm că puteam să ne pocăim, să-I cerem iertare lui Dumnezeu, iar El, din nemărginita Lui iubire, răbdare și bunătate, ne va lumina către calea cea bună. Aici învățăm și lucruri pentru cultura noastră generală, lucruri care este normal să le cunoaștem. „Mai mare bucurie este în ceruri pentru pocăința unui păcătos, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti ce nu au nevoie de pocăință”.

Știu că nimic nu este întâmplător în această lume, chiar și persoanele ce apar în viața noastră apar cu un motiv, fie dacă ne fac să suferim sau să fim fericiți. Din clasele mici, la ora de religie, am aflat că am îngerășul meu ce mă păzește mereu, se roagă pentru mine, se bucură și plânge odată cu mine, de aceea știu că niciodată nu sunt singură și că mereu va fi cineva lângă mine să mă ridice când cad și să-mi arate drumul când mă pierd, fie că este o persoană apropiată de sufletul meu, fie că se află în ceruri și mă veghează mereu. În fiecare an am participat la olimpiada de religie, pentru că îmi place să aflu cât mai multe lucruri despre Dumnezeu, despre lume și despre bine. Sper să pot să lupt în continuare pentru a-mi îmbuna sufletul cu fapte bune și să reușesc să traversez marea lumii văzute fără ca cel rău să-mi încetezeze mintea. Viața este o luptă între bine și rău, este un basm cu povești fantastice, chiar și imposibilul este posibil pentru că ce nu este cu puțință la om este cu puțință la Dumnezeu.

Este o pace interioară, o pace cu sine când afli adevărul despre tine și despre ce ești de fapt, dar te și înfricoșezi la gândul că la sfârșitul lumii îți vei vedea Tatăl care, de o strălucire orbitoare, îți va primi sufletul alături de El, ori ți-l va duce lângă îngerii răi pentru că nu l-ai ascultat învățăturile. Câteodată mă uit la soare și la cer și mă gândesc că cerul este însuși infinitatea și soarele este așa înflăcărat, arzând cu raze blânde, și mă întreb dacă acestea sunt așa, cum o fi de mare și luminos Cel care le-a creat?...

Te poți apropia de Dumnezeu doar aflând cum și care este scopul, adică mântuirea. Fără ora de religie nu poți afla aceste lucruri și informații și mi se pare indispensabilă vieții.

Mi-ar părea foarte rău dacă această oră nu ar mai exista, ar fi ca o bucată de fericire ruptă din inima mea și aruncată departe, plutind prin neant.

TOMA GABRIELA- Clasa a VIII-a A- „SFINTII ÎMPĂRAȚI CONSTANTIN SI ELENA”

DOMNUL MEU

CRĂCIUN ȘTEFAN- Clasa a III-a A

Eu Îl iubesc pe Dumnezeu

Și Domnul mă iubește.

El nu mă lasă la greu

Și nu mă părăsește.

Pe stradă și în casă,

De rău El mă ferește.

Când mă așez la masă,

Un înger mă păzește.

Înainte de culcare,

Rugăciunea eu mi-o spun.

Dimineața la scolare,

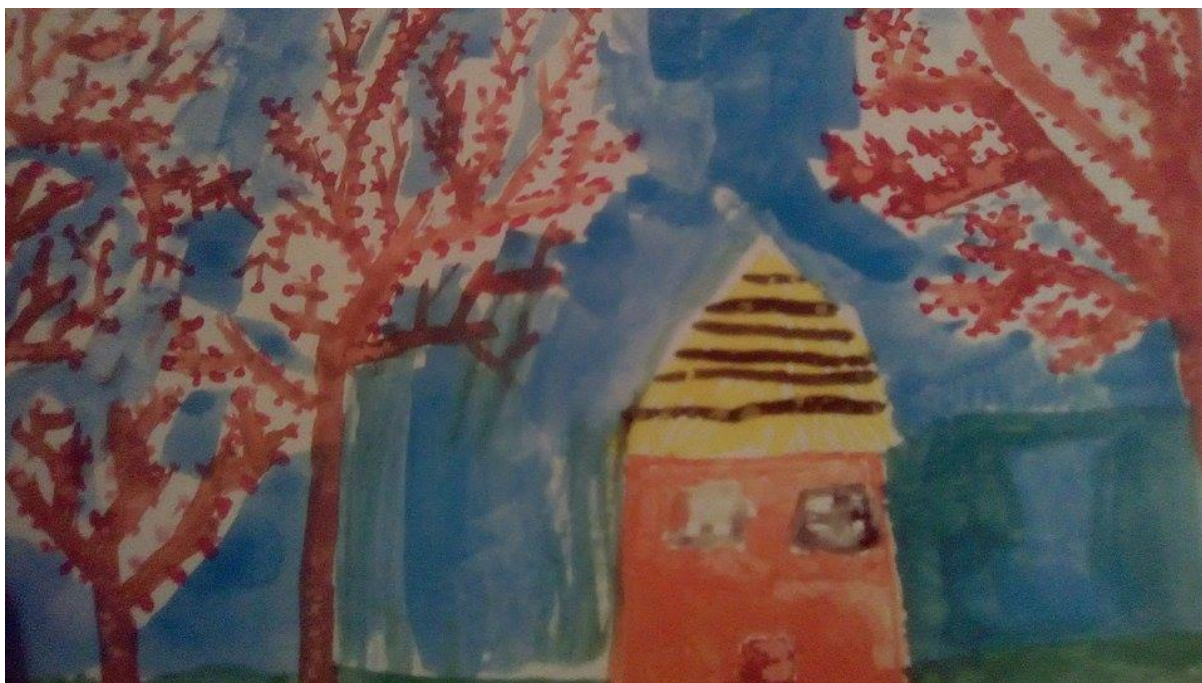
Mă trezesc un om mai bun.

Dumnezeu este cu mine,

Și la bine și la rău.

Când sunt slab, tare mă ține

Tatăl, Fiul și Duhul Său.

RĂDUȚĂ VALENTIN- MIHAI- Clasa I A- „ÎNSERARE”

METALUL NOPTII CURGE PESTE VĂI

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Plouă.

Afară e o furtună de foc

Încărcată cu vapori înăbușitori;

Zăpușeala din aer străpunge plămânii greoi,

Simt că în lumea asta sufletu-mi nu mai are loc,

În timpul ce va curge în anii următori.

Prin urechi îmi țiuie un cântec de oboi.

Văd, admir și simt dorul arzând.

Dorul care macină mintea plutește nestingherit.

Picături de apă ard pe pielea-mi caldă, dezgolită

Ușurel, simt unduirea unui curent blând,

Cândva sălbatic, acum calm și îmblânzit.

Totul se dezlănțuie într-o taină liniștită.

E frig și aerul e umed;

Respir încetișor ceața zilei.

Privesc cum soarele se-ascunde după nori și întunericul curge.

Acolo stă un trunchi de copac bătrân și putred

Soarele se ascunde în spatele colinei,

Iar un câine stingher într-o grabă tot dealu-l parcurge;

Prin nări îmi intră apa – drog sensibil și umed.

Văd, admir și simt noaptea căzând.

Tot pământul este acoperit de vis,

Feeria unei seri cotropitoare de simțuri.

Cerul doarme, iar norii, vibrând,

Acaparează lumea într-o sferă de paradis.

Somnul vine asupra noastră din alte ceruri.

Cosmosul plutește în întunericul serii,

Natura atotputernică își duce calmă somnul

Brațele vântului sunt decorate cu crenguțe de tei.

Pe lângă ceafa mea trec vâjâielile adierii

Vântului acompaniat de melodia nopții – saxofonul

Sună și face totul să se scufunde în aprige scânteii.

Văd, admir și simt vibrația nopții

Muzica hipnotizantă care mă face să clipesc

Încet, încet, pleoapele mele se lasă închise de mânuțele zânelor

De-abia acum observ influența dulce-a serii

Asupra aceluia ceva din inimă ce mă face profund să zâmbesc.

Mintea mea li se supune acum tânguierilor.

Închid ochii, pleoapele-mi cad greoi,

Gânduri luminate pălesc în nelumină.

Adorm. Fire reci, cărnose de iarbă îmi gâdilă obrazul-

Natura-mi este acum o pernă din fulgi moi,

Cântecul somnului-mi sună-acum în surdină.

Imaginea ochilor păleşte şi începe să se prelingă visul...

Şi casc şi adorm şi reflectez,

Natura muşcă din lumina zilei cu dinţi tuciurii.

Amurg metalic – stau profund şi visez

Somnul îmi pictează uşurel văluri gri.

Văd, admir şi simt visul...

DINU ALEXIA-GEORGIANA- Clasa a VI-a B- „IZVORUL VIETII”

IZVORUL CARE NU SEACĂ NICIODATĂ...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Plin de amăgire și nesiguranță te îndrepti spre nicăieri. Sufletul tău urlă după hrană și libertatea spirituală a liniștii și a fericirii. De fapt, cauți nemurirea sufletului într-o apă de negăsit. O simți din ce în ce mai aproape... Acel izvor ce-ți încarcă inima cu puritate inocentă, ce te duce într-o altă dimensiune paralelă.

Albăstrele... Flori... Miresme ce te fac să plutești de iubire. Mă cufund în adâncul vis al minunatelor albăstrele și las petalele lor fine de mătase să-mi atingă cu blândețe chipul. Atunci mi-am dat seama că sunt pe drumul cel bun... Erau așa fericite și relaxate... Izvorul vieții le-a stropit cu roua dimineții ce a căzut ca o pană din aripa unui înger și le-a protejat în tot acest timp.

Mă apropii de viață, știu asta! Văd lumina soarelui care îmbracă undele cristaline ale apei în aur colorat, acest izvor arătând ca o oglindă spartă, lipită cu zâmbete de raze. Pentru a ajunge aici, mi-am luat cu mine un singur lucru: povestea. Am adus-o aici, la acest izvor, nu pentru a o schimba sau pentru a o termina, ci pentru a o face să strălucescă, pentru a o aduce în altă lume, una cu totul diferită, formată pe firul fanteziei de pe aripile fluturului alb strălucitor, udat de lună.

Apa vindecă, apa este fericire, apa este eternitate, apa este viață, pentru mine apa este chiar și culoare. Și lacrima este tot apa. Lacrima este de fapt un dar ce vine la timpul lui. Vântul îți simte suferința în suflu și începe să se agite pentru a aduce pe coama lui rece picături de viață din izvorul veșniciei. Ele dansează haotic și, agitate, se rotesc, vizitează lumi noi și izbucnesc să-și deseneze povestea și să te învelească mângâindu-ți obrazul foarte blând.

Totul în jurul nostru este apă, dar noi nu ne dăm seama. Un element atât de simplu al naturii, dar ce stă la baza multor lucruri. Afară plouă... Iubesc ploaia, deși multora li se pare o ciudățenie. Da, e o ciudățenie, însă e una magică, pentru că eu mă simt una cu acest fenomen. Sunt un simplu element al naturii ca și ea, o picătură pierdută în neant, rătăcită într-un labirint ce nu știi niciodată când se termină, chinându-te printre celelalte picături și poveștile lor să te faci remarcată și înțeleasă... Aceasta este ploaia... O poveste neînțeleasă de oameni, acei oameni care în loc să o asculte și să o simtă, se apără de gesturile dantelate și fierbinți ale cerului cu un paravan făcut din curcubee frânte, pictate pe un material emfatic și nefolositor. În surdină cade apa sub noua ei formă, iar eu ascult... Picăturile formează cea mai frumoasă melodie pe care am ascultat-o vreodată în această viață trecătoare.

Însă acest izvor, care mă liniștește cel mai mult, este marea... Acolo poți găsi absolut orice. Eu în mare îmi găsesc speranța jucându-se cu visele și arzând în razele focului ce

luminează pe apa limpede a cerului, grijile, nesiguranța și tristețea. Cerul curge ușor în mare, cum o pată de culoare se prelinge pe foaie până când o acoperă cu totul. Doar stai și privești... Taci și îți înghiți cuvintele, deși inima ta vorbește. Privești și asculți, cuprins de farmec, basmele spuse de mare prin spuma de nea a valurilor sale. Vântul modelează valurile după voia lui și formează o fanfară de liniștire. El este păpușarul ce-și controlează basmele după simțirile lui.

Pe ritmul apei, dansează albastrelele căzute din nori și se învârt până când amețesc de atâta joacă și-mi acoperă chipul inert cu puțină apă. În acel moment totul se schimbă.

Totul a fost dat uitării, iar eu mi-am făcut noi prieteni: zâmbetul, fericirea, iubirea, speranța și visul... Știu că orice este posibil dacă tu chiar crezi cu adevărat și speri că va fi mai bine, indiferent de ce se va întâmpla. Nu-ți fie frică să verși o lacrimă, pentru că este singurul mod de a te vindeca și de a lăsa suferința să plece. Izvorul vieții nu este într-un anume loc, nu este o anumită apă, ci el poate fi oriunde, chiar mai aproape decât crezi. Trebuie să te lași dus de valuri, de apa vindecătoare și limpede, în orice formă ar apărea ea pe pământ. Înainte să pleci în căutarea lui, nu te lăsa orbit de umbra fricii și caută-l prima oară în inima ta. Acolo este adevăratul lui loc, inima este sursa vieții și a sentimentelor... Inima este o formă a apei ascunsă de lume și nedescoperită de oameni, o sursă ce niciodată nu va seca...

ASFIXIERE

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Mă înec în aerul din jur,
Căci nu mai am puterea să respir același aer cu tine.
Am fost din al vieții fir rupt prematur,
Atunci când lanțul minții tale gândurile macabre nu ți le-a mai putut susține.
Te-ai înecat cu elixirul vieții,

Căci viața ta ți se părea că nu mai are sens fără mine.
Eu mă înecam în neant. Priveam încet portretul nostru, ai lunii preafericiți iubăreți,
Și mă gândeam că ești deja prea departe, regretele erau acum infime.
Pentru că știam amândoi că nu o să mai trăiești.

Privesc cerul acum și văd precum un vis
Cum norii timpurii se adună în neștire
Te privesc vag prin lumina unui vesel luminiș,
Iar tristețea mea absurdă absoarbe totul într-o clipire,
Totul e gri, totul e vis, mă simt precum o fantomă.
Te văd eclipsată în ochiul negru al unei ape.
Miros a morții tale aromă.
Niciodată nu o să îmi mai fii aproape...

Privesc totul. Mă înec.
Mă sufoc, căci aerul e greu și putred când nu ești aici...
Totul e gri și fum. Totul e sec.
Întoarce-te!...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B - „SINGURĂTATE”

O ZI DE TOAMNĂ

ANDREESCU ALEXIA- Clasa a VI-a B

Este o zi de toamnă! Lacrimile lui octombrie udă cu putere pământul.

Mă plimb prin parc adăpostindu-mă sub umbrela mea cea roșie. În ochiurile de apă din fața mea dansează picăturile de ploaie ca pe o scenă. Sunt înconjurată doar de copaci care se dezbracă încet de robele lor multicolore. În stânga se întinde lacul fericit, căci în sfârșit se contopește cu norii ce par că se tolesc. Frunzele copacilor, roșii-ruginii, cad încet legănându-se ca într-un vals lent până ce unele ajung pe luciul apei, plutind ca niște mici bărcuțe. Doar o rățușcă zgribulită stă pitită sub o salcie ce biciuie cu ramurile ei golașe apa. Un vânticel rece și iute mă pătrunde și simt fiori reci ca de gheață. Ramurile copacilor arămii se-ndoaie sub povara lacrimilor de ploaie. Sub picioare, frunzele multicolore foșnesc spărgând monotonia din jur. Pământul obosit se odihnește, sub covorul moale, proaspăt așternut, unde gâze plăpânde, amorțite de frig, caută adăpost.

Acum ploaia pare că s-a sfârșit și rămâne în urma ei doar mireasma frunzelor înmuiate în culorile toamnei.

Ce frumoasă poate fi o plimbare într-o zi ploioasă de toamnă !

MAGIA CULORILOR DE TOAMNĂ

FRUNZĂ ANA-MARIA- CLASA A VI-A B

Soarele se ascunde în spatele norilor cenușii și trimite din când în când câteva raze timide să mângâie pământul amorțit.

Gâzele plăpânde, aproape înlemnite de frig, caută adăpost sub stratul gros de frunze uscate. Ierburile ascunse se clatină bland, iar de pe crengile ude și fără veșmânt, frunzele arâmii cad ușor spre pământ, legănându-se ca niște aripi de fluturi firavi.

În văzduh încep să răsunе mii și mii de glasuri, de ciripiri, de triluri și de ecouri. Păsările călătore se adună, apoi se împrăștie, vâslesc spre înălțimi și într-un final, formează stoluri ce se îndreaptă ca niște umbre imense spre tărâmurі mai calde.

Toamna pictează întreaga natură într-o paletă de culori ce oșcilează între roșu aprins și galben pal, între nuanțe de maro și roșcat, între cărămiziu și arămiu.

Vântul se aude șuierând printre trunchiurile înfrigurate ale copacilor. Ploi din ce în ce mai reci coboară din cer de parcă toamna ar lăcrima, cuprinsă de melancolie și tristețe.

Crengile pomilor din livadă se lasă spre pământ sub greutatea merelor însângerate, al perelor aurii, al prunelor violete și al gutuilor pufoase. Toate roadele ne fac să realizăm că e toamnă, una bogată care ne bucură sufletul și ochii de bucurie și frumusețe.

Merită să ne lăsăm purtați de val ca pe aripi de poveste, merită să nu trecem nepăsători pe lângă asemenea priveliști încântătoare și în același timp, să ne lăsam surprinși la fiecare pas de splendoarea toamnei.

TOAMNA, ANOTIMPUL CULORILOR

PETRICĂ DIANA-CRISTINA- Clasa a VII-a B

A sosit toamna. Peste tot este o magie de culori. Frunzele copacilor sunt roșii, galbene, orange și maronii. Soarele nu mai arde cu putere, iar cerul este uneori întunecat. Păsările au plecat și văzduhul este acum singuratic și necăjit. Zilele se scurtează din ce în ce mai mult, iar vremea este răcoroasă. Fiindcă este o zi mai călduroasă, m-am dus pe un deal să observ magia toamnei.

Frunzele care cădeau din copaci păreau o ploaie de culori. Dealurile nu mai erau verzi, dar erau acoperite de un covor multicolor. Pe pământ se mai zărea din când în când câte un cărăbuș de toamnă sau un greiere rătăcit. Totul era minunat acolo.

Deodată, am văzut o frunză care tocmai căzuse și plângea. Eu am întrebat-o:

- De ce ești tristă ?
- Tocmai am căzut din copacul meu și nu voi mai putea sta în casa mea niciodată! Îmi va fi tare dor de copacul în care am trăit! Multe din prietenele mele, frunzele, au părăsit și ele copacul în care am crescut și am petrecut toată vara.
- Așa este, e tare urât să nu mai ai o casă a ta, dar cred că ai trăit clipe frumoase împreună, nu-i așa?

- Da, sigur, am cântat mult cu ele, mai ales vara când vântul cald adia printre ramuri și păsărelele se odihneau la umbra noastră .
- Nu mai fi supărată, gândește-te că la primăvară în locul tău va crește altă frunză, care tot în acest copac va locui, i-am spus eu.
- Mulțumesc, acum sunt mai liniștită.

După ce am terminat conversația cu acea frunză, m-am gândit cât de mult suferă frunzele.

În schimb, pentru noi , oamenii, ele formează ceva magic, un peisaj mirific.

Toamna chiar este anotimpul culorilor, tuturor ar trebui să le placă acest anotimp de vis !

SALCEDO GIULIA- Clasa a II-a A- „GÂNDURI”

GÂNDURI

ȘTEFAN ELENA-DANIELA-Clasa a VIII-a A

Stau câteodată... cad profund pe gânduri,

Oare noi chiar trăim? Poate-s pure amănunte.

Oare noi chiar visăm? Sau sunt decât imagini,

Ce apar-dispar în capul nostru asemenea unor pagini?

Oare cine-o fi zis: „Iubește, o să fie bine!”

Pe pielea lui o fi trăit?

În fine, am avut încredere, aș spune...

Dar c-o să suferi, o să plângi... nimeni n-a grăit.

Când mama-a zis: „Nu te-nhăma, mai ai răbdare!”

Eu n-am ascultat-o, zicând: „Mamă, sunt deja mare!”

Ea m-a lăsat, m-a aprobat, să trăiesc prima mea iubire,

Dar se vedea, parcă, și din privire...

Că ceva mă paște

Și m-a păscut...

Așa e, uneori, când n-ascuți de părinți,

Când credem că suntem mari, nu mai suntem cuminți,

Ei știu acolo-n ei, în inimile lor,

Ce-o să se întâmple, cât de curând,

În viitor,

Și că ai lor copii, vor să se dea prea mari

Că au crescut și gata, considerând părinții

Ca niște răi pândari,

Fără să-și dea seama, că viața lor, de-acum,

Începe să-și croiască

Deschizătorul drum.

ZECA ALEXIA- Clasa a V-a B- „ FLORI”

CUVINTE...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Eu cu cuvintele mă joc
Le-mbrac în diferite nuanțe și-apoi cu iubire le sufoc
Le desfac, dar într-o clipă, cu gândul le pun la loc,
Din ele curge magie și...au făcut poc!

Cuvintele- prietenii mei cei mai buni zboară prin neant,
Sar și fug, le prind și le-mbrățișez atent,
Cu speranță-n glas le-mbin în rime
Le țin în suflet strânse bine
Ca nu cumva să mai comită și alte crime.

În cămăruța colorată le-aș mai putea încă-o secundă ține,
Dar toate dau năvală peste mine,
Iar eu nu mă mai pot abține
Le cânt, le spun, le mângâi cu corzile vocale,
Ieșind mici lucruri extraordinare.

DINU ALEXIA-GEORGIANA- Clasa a VI-a B- „ PEISAJ MONTAN”

OBSCUR

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Mă văd. Sunt gol fără tine.

Ceasul ticăie absurd, dacă tu nu mai ești cu mine.

Închid ochii, iar stafia ta apare

Precum un nor alb, lăptos, care suspină cu lacrimi amare.

Cândva, prezența ta presăra în jur roze și nuferi și zâmbeai exuberant,

Dar acum năluca ta plânge cu vopsea roșie de rouă.

Știai. Îmi spuneai că viitorul meu nu o să mai fie niciodată blând.

Știai că sufletul din mine tânjea după spiritul tău vibrant.
Știai că sufăr, că acum trăiam o scalvie în viața mea cea nouă.

Deschid ochii cu durere. Nu mai ești. Mă trezesc plângând.
Totul e vag, absurd.
Aerul rece mi se pare că mă arde precum acidul sulfuric.
Și știu de ce. Pentru că niciodată în trecut nu am mai simțit frigul.

Căci am fost cu tine.

RĂDUȚĂ VALENTIN-MIHAI- Clasa a II-a A- „PLOAIA”

MIRACOLUL LUMII, PLOAIA

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Prin văzduhul cel senin,

Norii suri acum vin

Și încep cu toți să verse,

Pentru a aduce lumii- o nouă veste.

Un strop cald din cer a picat,

Iar pe obrazul meu cel catifelat s-a așezat,

Spunându-mi acea fericită veste,

După ploaie se arată un tărâm nou de poveste.

Să stau în ploaie mereu aș vrea,

O ploaie de stele să-mi lumineze inima.

Este ceva magic și rece,

Dar, din păcate, mereu vine și trece.

În acel moment,

Sentimente de bucurie am avut

Și de atunci zâmbesc permanent,

Când doar picăturile de ploaie se aud,

Iar restul este tăcut.

Frunzele plutesc ca niște bărcuțe,

Printre stropii de ploaie care cad ca niște fâșiuțe,

Ploaia aceasta din suflet o ador

Și le mulțumesc norilor

Pentru acest minunat miracol.

PETRICĂ DIANA-CRISTINA – Clasa a VI-a B- „LIVADA BUNICILOR”

FII ECO, IA ATITUDINE!

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Tot ce este în jurul nostru este viață. Oriunde îți întorci privirea vezi natura însuflețită. Ea este ca un copac al vieții, iar frunzele sale care strălucesc în lumina blândă și fiebinte a soarelui ne reprezintă pe noi, oamenii și poveștile noastre din umbră care poate n-au ieșit la iveală niciodată. Ar trebui să fim conștienți că avem responsabilitatea de a-l proteja și de a-l face să fie din ce în ce mai mare, mai frumos, mai verde și să se înalțe până-n infinitul cerului presărat cu mingii de argint.

Oamenii inconștienți poluează natura, strică tot ce-i frumos și minunat, o îngroapă în gunoaie, parcă am fi orbiți și nu am mai avea puterea de a ne deschide larg ochii ca să ne vedem faptele. Nu înțelegem că de fapt tot nouă ne facem rău.

Copacul se necăjește din ce în ce mai tare astfel căzându-i frunzele una câte una, domol, lin. Ele se desprind cu tristețe de crengile firave la fel cum pleacă și sufletele noastre. Poluând, nouă ne facem rău, ne îmbolnăvim, nu mai avem aceeași energie care ne făcea fericiți. Copacul își lasă coroana în jos la fel cum oamenii își pleacă privirile ascunzând, astfel, sub genele lor dese și grele o picătură de speranță care ne mai poate salva.

În sfârșit, oamenii și-au ridicat ochii din pământ luând contact cu razele de foc ale soarelui încălzindu-le inimile. Ne-am trezit la realitate, am început curățenia, am început să punem apă de cristal marelui arbore, cântându-i, învelindu-l cu note muzicale și fericire, făcându-l să-și înalțe crengile și visele spre cerul de oglindă.

Ca să putem trăi mai frumos și cât mai mult, protejând și natura, ar trebui ca fiecare din noi să nu mai poluăm și să fim eco! Ia atitudine pentru că se poate! Noi am făcut asta deja!

FII CONȘTIENT, DROGURILE ÎȚI OPRESC ZBORUL!

STAN ALEXANDRA- Clasa a VIII-a A

La început, totul este frumos. Viața pare a fi un dar de la Dumnezeu. Nu lăsăm pe nimeni și nimic să ne ia zâmbetul de pe buze. Suntem stabili din punct de vedere emoțional. Dar nu va fi tot timpul așa...

La sfârșitul copilăriei, adică la începutul adolescenței, totul se schimbă. Devenim foarte emotivi, dăm importanță lucrurilor prea puțin importante și le neglijăm pe cele importante. Ne închidem în noi, și nu mai știe nimeni de problemele pe care le avem. De altfel, nici noi nu am vrea să știe. Începem să credem că nu mai există nicio speranță, că nu putem cere ajutorul nimănui. Lucrurile se înrăutățesc, începem să credem că nu mai avem pe nimeni care să ne iubească. Intrăm într-o stare de depresie adâncă, găsim alinare doar în lucrurile care ne fac rău.

Drogurile nu te ajută să scapi de problemele de zi cu zi, ele doar ți le creează. Te îndepărtează de toți cei care țin la tine și, odată ce devii dependent, te-au furat complet. Drogurile nu reprezintă o cale de ieșire din lumea pe care tindem să o credem crudă, ci îți închid toate drumurile pe care ai fi putut să o iei pentru a-ți continua viața.

Viața este un dar de la Dumnezeu și nimic din toată această lume nu se compară cu ea. Trăim doar o dată și, doar pentru niște neînțelegeri cu propria persoană, nu merită să ne curmăm zilele. Dumnezeu ne-a dat această viață ca să o trăim, nu ca să ne batem joc de ea.

În viață problemele sunt inevitabile. Nu putem alege când să avem probleme sau când nu. Totuși, putem alege cum le vom trata. Pentru fiecare problemă există o rezolvare, iar aceasta nu depinde de niciun lucru care ar putea să ne facă rău.

Dacă avem încredere în puterile noastre, putem învinge orice ne stă în cale. A lua droguri înseamnă a-ți îmbolnăvi sufletul. Pentru a rezolva toate problemele din viață trebuie doar să ne deschidem mintea asupra lucrurilor care ne vor ajuta.

Trebuie să prețuim absolut fiecare clipă din viață. Folosind droguri, arătăm că nu ne pasă de propria viață. Dumnezeu ne-a dat libertatea de a alege ce facem cu viața noastră, dar nu înseamnă că putem renunța la ea. Există o rezolvare pentru orice, iar drogurile nu reprezintă decât calea prin care ne pierdem.

Viața este un dar, prețuiește-o !

FII CONȘTIENT, DROGURILE ÎȚI OPRESC ZBORUL!

STAN DANIELA - Clasa a VIII-a A

Cât de neagră poate să ne fie existența, cât de mult putem să ne săturăm de a trăi, încât să ne furăm singuri din viață? Cum putem să spunem că viața nu are sens ?

Dacă ne drogăm, ne răpim de pe drumul fericirii, ne răpim de la cei dragi, ne frângem zborul. Un om care se droghează este un om care consideră că nu are loc în această lume, că nimeni nu îl iubește, că viața este doar un șir de întâmplări fără sens, dar, de fapt, el este ca o pasăre care refuză să zboare cu celelalte, care zboară doar atunci când aude bătaia unei puști, îndreptându-se spre sunetul morții. De ce am face una ca asta ? Sunt atâtea motive pentru a fi fericit. Viața noastră nu este un cer plin de nori uriași și grei, care se luptă, ci este un nor pufos și alb, care face mereu loc soarelui.

Uneori mintea noastră ne poate fi cel mai rău dușman. Ne putem spune lucruri dure, cum ar fi că viața nu merită trăită, sau că pe acest pământ nu este loc și pentru noi. Nu este adevărat. Toți suntem creații ale iubirii lui Dumnezeu, toți suntem niște miracole pentru cineva. Oricât de neobișnuiți ne-am simți, cineva, undeva, are nevoie disperată de noi și ține la noi enorm. Drogându-ne, creăm un lanț de oameni de la care ne-am răpit. Tot ce facem este să zdrobim sufletul oamenilor care ne-au iubit cel mai mult.

Poate că soarele nu este vizibil mereu. Poate că nu în fiecare zi îi simțim razele cum ne mângâie și ne alină tristețea, dar el tot există și mereu va exista. Trebuie doar să ne uităm în sus și să știm că acolo este mângâierea noastră.

Unei inimi frântă, incomplete, îi trebuie o altă inimă, care este întotdeauna gata să împartă piesele, astfel încât sufletul iubit să fie complet. Sunt oameni care ar prefera să își frângă inima și să pună bucățile, astfel încât inima noastră să fie completă, nu a lor, decât să ne piardă pe veci. Omul care se droghează are sufletul bolnav de suferință. Singurul remediu este un alt suflet, care este dispus să ne însănătoșească existența.

Fiecare om poate să își deseneze un soare strălucitor pe tabloul încărcat cu culorile unei vieți stinse. Toți putem să găsim scânteia care ne aprinde focul interior. Tot ce trebuie să facem este să căutăm și sigur vom găsi !

Viața este un lung șir de întâmplări care ne ajută să ne alegem drumul. Trebuie să mergem înainte, nu înapoi, nu trebuie să stăm pe loc. Trebuie să stăm drepti, cu capul sus și cu privirea spre viitorul nostru, pe care, chiar dacă nu ni-l cunoaștem, ni-l putem făuri. Tot ce ne trebuie este speranță, bunăvoință și un suflet care este mereu acolo să ne amintească că soarele există și că împreună vom străluci tare ca stelele și vom trece de toate relele împreună.

AMURG

ȘTEFAN ELENA-DANIELA- Clasa a VIII-a A

S-a înserat.

În lac se reflectă doar ochii tăi căprui.

Te aștept.

Mă pierd în întuneric, dar cu gândul la tine.

Aștept cu sufletul la gură,

„Sper că vine”...

Te aștept.

Privesc în depărtare,

Mă doare atât de tare

Lipsa ta.

Nu cred că aş putea,

Ca să mă-mpac vreodată

Dacă din inimă, cumva,

Tu mi-ai pleca.

Aş vrea ca tu, să fii mereu aici,

În gândul meu

Erai deja.

În inimă...erai și aici

Te aștept.

Dar cât?

Mă hotărâsc să plec, dar cu inima strânsă

Însă...

Eu nu am observat.

Erai chiar aici, în spatele meu, aproape...

Stăteai să vezi cum reacționez

În lipsa ta.

Tu vezi? Ești special

Și de-aceea nu cred, vreodată,

Că te-aș putea lăsa.

MARGARETA

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B

Confecționată din pene de puf

În interioru-i stă ascuns,

Un imens astru din încetoșatul văzduh-

Soarele ce de căldură e pătruns.

Este o floare a sufletului

Probabil aflată și pe vârful muntelui,

Petalele mai pure și mai fine ca mătasea
Fac invidioasă chiar și mireasa.

Regină a naturii mai este numită
Pentru a îndulci lumea, pe pământ este menită
Plină de miere și afecțiune în interior
Se prelinge peste tot, descuind orice zăvor.

Picăturile de rouă de ea sunt atrase
Parfumul îmbătător intră oamenilor în case
Mereu iese în evidență și zâmbește
Eu cred că margaretă se numește.

Un mic strop de soare
Căzând peste mărgăritare, în lumea de jos,
Cu o privire pătrunzătoare
Te face să intri în visul cel mai frumos.

PLÂNGI!

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Să plângem...

Numai asta ne-a mai rămas...

Toate lacrimile să le strângem
Și să le numărăm pas cu pas...
Am suferit din cauza celorlalți,
Dar asta nu trebuie să ne afecteze.
Când trebuie doi prieteni să despați,
Nimeni nu e acolo să te oprească –
Doar să zâmbească.
Toată lumea e goală
Doar pe dinăuntru...
Ne fentează cu zâmbete false,
Sentimente goale pușcă
Tot ce însemnau suspine triste
S-au dus pe lacul vieții ca o rățușcă...

Trebuie să învățăm să ne zbatem
Pentru ce vrem să obținem.
Trebuie să ne ridicăm și să râdem
Să le facem în ciudă celor care cred că suntem slabi,
Să nu mai plângem...

Plânsul poate ne ajută pe toți să ne descărcăm
Dar nu spun că trebuie practicat în orice situație.
Uneori mai trișăm,
Dar trebuie să știm să rezolvăm orice ecuație.

Viața este ca o cană cu apă caldă
Dacă o pui la frig, se răcește.
Așa suntem și noi, oamenii:
Ne răcim la orice pas.

Când vei închide ochii în această seară,
Ține minte un singur lucru:
Poți să conduci o-ntreagă țară,
Dacă ai ceva ce nimeni nu are:
Sufletul...

Plângi. Plângi cât mai poți...
Căci tot ce ții în tine, nu vei mai putea să scoți.
În viață să zâmbești la timpul potrivit,
Căci tot ce-a fost frumos a fost strivit.

Nu mai e cale de întors

Să scoți un zâmbet stors.

Odată ce ai pierdut un zâmbet ești dus

Iar ăsta a fost doar un gând

Pe care eu doar l-am spus

Nu l-am impus...

Plângi, căci doar atât mai poți!

Plângi...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B- „IUBIRE PIERDUTĂ”

SUNT SINGUR...

NEGULEI ANA-MARIA- Clasa a VIII-a A

Sunt singur.

Mă uit în jur,

Privesc natura

Și mă gândesc cu ce pot ajuta.

Nu pot face nimic:

Sunt singur,

Mă simt acum cel mai mic.

Mă uit pe cer,

Văd nori.

Mă gândesc și sper

Să nu mă mai ignori...

Sunt ignorat fără motiv,

Caut lucrul care să mă țină în viață:

Sunt doar un copil emotiv,
Care știe doar să patineze pe gheață.

Ce știe lumea despre mine?

Nimic!

Ce vreau să știu eu despre lume?

Asta nu mai zic!

Atâta timp cât mă ignoră,

Nu le voi vorbi:

Ca o statuie incoloră

Eu voi împietri.

Stau și privesc în jur.

Ce văd? Oameni fericiți.

Stau și mă privesc singur:

Ce văd? Niște ochi zbârșiți,

Zbârșiți de-atâta plâns;

Singurătatea mă macină.

Atâtea lacrimi am strâns,

Grele ca un lingou de platină.

Sunt singur:

E noapte.

Ce aud în jur?

Numai șoapte.

Numai greierii au curajul să mă cunoască

Dar oare eu vreau asta?

Mai bine îi las să trăiască...

Sunt singur...

Și ce le pasă?

Pe lumea asta sunt atâția oameni singuri,

Mi-aș dori pe toți să îi cunosc,

Dar sunt atât de singur

Nici sentimentul absolut- iubirea- nu sunt capabil să îl recunosc...

Sunt pierdut.

Dar nimeni nu mă salvează...

Sunt tăcut.

Dar pe nimeni nu interesează...

La revedere...

Și-apoi adio!

KORAMAZ EFNAN HANDE- Clasa a III-a A- „PRIMĂVARA”

RĂDUȚĂ MARIA –CLASA I- „COPILĂRIE”

DESPRE COPILĂRIE

ROMAN ANDREEA- Clasa I

Copilăria pentru mine înseamnă: să mă joc în parc, să merg cu rolele, să învăț lucruri noi la școală, să văd un film la cinematograful cu tati, să citesc o poveste cu mami, să drăgălesc un pisoi pufos, să ciripesc cu Yasmina, să hrănesc puișorii de la bunici, să urc cu rucsacul pe munte vara și să schiez iarna, să mă bălăcesc în marea albastră.

Mă bucur în fiecare zi împreună cu părinții mei de acești ani frumoși!

A doua coperta